

Věrná

SRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 27

V Žatci dne 16. června 1950

Cena 3 Kčs

Hlasovali jsme pro mír

V březnu t. r. ve Stockholmu zasedal svět. kongres obránců míru. Tento kongres vydal provolání ke všem lidem dobré vůle, ve kterém se pravi mimo jiné:

„My žádáme bezpodmínečný zákaz používání atomových zbraní pro válečné účely, jako zbraní zastrašování a hromadného vyhlazování lidstva. My žádáme, aby byla ustanovena přísná mezinárodní kontrola a tím se dodržovalo toto usnesení. My prohlašujeme, že použití atomových zbraní proti kterémukoliv státu bude považováno za zločinecký postup proti lidstvu a útočník bude souzen jako válečný zločinec.“

Uplynula krátká doba a prohlášení svět. kongresu obránců míru mělo ohlas v celém světě. Prohlášení se setkalo s velkým úspěchem u všech poctivých pokrokových a mírumilovných lidí celé zeměkoule.

Rychlostí, se kterou se rozneslo prohlášení svět. kongresu obránců míru po celém světě, si získalo miliony a stamiliony pokrokových lidí, kteří se postavili za toto prohlášení a mohutným nástupem do fronty míru vyjádřili své odhodlání mír ubránit. Dokázali tak, že fronta míru je silnější nežli válečná psychosa a harašení zbraněmi západ. imperialistů.

Účelem všech bojovníků za mír je zmařit plány imperialistů na novou válku a zabránit tak novému krveprolití a nedopustit bidu, ústrky a hlad a pokoření.

Ohromný principiální a praktický význam provolání svět. kongresu obránců míru spočívá v tom, že dává možnost dalšího rozšiřování boje za mír, který již nyní má svých 900 milionů stoupenců. Úkolem jest, aby do řad bojovníků za mír se dostali další a další miliony těch, kteří ještě stojí stranou a nepochopili význam hrůzy války. Takových lidí jest zvláště ještě hodně v USA a Anglii; neméně takových lidí „neutrálních“ jest i v dalších kapitalistických zemích. Příslušníci fronty míru stále těmito lidem opakují: v boji za mír nemůže být nikdo neutrální, každý kdo chce mír, musí pro mír bojovat, musí se postaviti do řad těch, kteří obětují vše, aby byl mír uhájen.

Význam provolání svět. kongresu obránců míru je v tom, že toto pro-

hlášení se stává mobilisací k boji za mír na všech frontách. Na frontách boje za svobodu a nezávislost porobených zemí, na frontách boje za lepší a šťastný život pracujících celého světa.

Náš boj za mír se liší zásadně od kapitalisticko-pacifistického volání do světa, že chtějí také mír. Pacifisté stále mluví o míru, nedělali však nic, aby válku odvrátili.

Mnohamilionová armáda příslušníků míru — toť armáda organizovaná a bojující za mír.

Nutnost posílení boje za mír vyžaduje dnešní mezinárodní situace. Kapitalisté vidí, že konec jejich se blíží v nejkratší době, že síly tábora socialismu a demokracie v čele se Sovětským svazem jsou silnější a proto hledají východisko jen jediné, které jim zbylo, a to válku. A na tuto válku se připravují. Aby mohli zakrýt své hanebné plány na přípravu války, imperialisté mluví stále o míru a hlásají, že je to vlastně Sovětský svaz, který chce válku. Neomezují se tito výtržníci jen na štvání, dopouštějí se provokací, kterými hrubě porušují elementární mezinárodní práva. Podobnou provokací amerických podnikovatelů války bylo hrubé porušení Sovětských hranic americkým čtyřmotorovým vojenským letadlem „B 29“ v oblasti Libavy 8. dubna t. r.

Politika USA se stále jeví nebezpečnou pro věc míru. Zasedání byra komunistických a dělnických stran v listopadu m. r. v Maďarsku mělo hlubokou pravdu, kdy upozorňovalo, že „čím více jest beznadějně dílo imperialistické reakce, tím více hrozí válečných výtržností.“ Anglo-američtí imperialisté více a více se ukazují světu jako strůjci nové války tím, že neuznávají žádné návrhy předložené světem pokroku a míru na odvrácení války.

Vlády USA a Anglie nepřijaly návrh Sovětského svazu o dohodě ve věci míru a o zákazu výroby atomových zbraní pro válečné účely.

Nehledě na vůli národů, jež chtějí mír, stockholmská výzva se stala u nich bezpředmětnou a věc míru nezáadoucí.

A zde vidíme vlastně, kdo chce mír! V Sovětském svazu, kde celý národ i jeho vláda se staví za věc míru,

přijali s láskou delegaci bojovníků za mír a vláda SSSR bude pečlivě dodržovati usnesení svět. kongresu obránců míru. Totéž se stalo i ve všech zemích lidové demokracie. Naopak však tomu bylo v USA, kde delegace obránců míru nebyla vpuštěna s návrhem k vládě.

Pracující však přijali prohlášení a manifestovali své rozhodnutí, že chtějí mír. Žádají, aby vláda USA přijala návrh kongresu míru. Tisíce a tisíce manifestujících vyšlo do ulic s hesly: „Mír“, „Nechceme válku!“ a pod. Použito bylo min. policie, která přímo zvěrsky chtěla znemožnit vyslovenou vůli pracujících v USA.

Stoupenci míru jsou pronásledováni. O míru se nesmí ani mluvit. Lid je silnější. Mír chce a ten si vybojuje.

Novým vážným bodem boje za mír jest rozhodnutí stockholmského kongresu obránců míru provést mezinárodní hlasování o zákazu atomových zbraní. A vidíme, že stovky milionů lidí v těchto minulých dnech svými podpisy hlasovalo za mír. Ze všech končin zeměkoule se hlásili bez rozdílu rasy k velkému bloku, bloku pokroku a míru.

Milióny podpisů vyjádřily, že mír jest síla, že mír jest život, budoucnost a štěstí.

Hlasování pro mír — toť výstraha imperialistům v jejich pokusech o novou válku. V boji za mír hlavní úlohu hrají komunisté a dělnické strany. Tyto strany bojují za lepší zítřek pracujícího člověka.

V avantgardě bojů národů za mír jde Sovětský svaz v čele s velkým ochráncem práv pracujícího člověka Stalinem. Veliký národ Sovětského svazu semknutý kolem strany a své vlády, kolem svého mudrého vůdce bude ještě více posilovat bezpečnost svého státu a zemí lid. demokracií.

I my zde v našem lidově-demokratickém Československu se pevněji semkneme kolem svého presidenta, kolem své vlády, abychom tak jako sovětský občan dokázali, že jsme dobrými vlastenci své socialistické vlasti.

Svími podpisy jsme hlasovali za mír a proto musíme dokázat svoji práci, že mír ubráníme.

Náš cíl: válku jsme vyhráli — vyhraje i mír, který si pevně zajistíme pro šťastný nový život našich dětí. Pro lepší život všech — socialismus.

Vladimír Řehák

Pojď mezi nás, horníky!

Tak nebo podobně slyší dnes naši chlapci, kteří v letošním školním roce dokončí povinnou školní docházku a rozhodují se o svém příštím povolání. Jsem horník a kdo je víc! Jsem horník, který tvrdými údery vyrývá ze země černé zlato, hlavní zdroj energie pro splnění pětiletého plánu. Slyšíte volat všude: uhlí — uhlí — uhlí! Tak volá průmysl všech odvětví, tak volají elektrárny, plynárny, tak volají lidé v zimě a naše školy. Bez uhlí neobejde se naše celé hospodářství.

Jedním z povolání, kde jsme měli dosud nejméně našeho dorostu, bylo hornictví. Proč nám chybí tolik hornických učňů? Pan prezident Gottwald při návštěvě hornických učňů v Lánech pravil: „Myslím, že jsou to v prvé řadě neodůvodněné předsudky, zděděné z kapitalistické minulosti, že je to do značné míry nepochopení významu a záslužnosti hornické práce a konečně také přehnané přeceňování nebezpečí s ní spojeného.“ A bylo to právě tehdy v Lánech, dne 10. července 1949, kdy slíbil pan prezident hornickým učňům, že je pozve za rok opět na společnou besedu do Lán, ale pod podmínkou, že jich bude všech v celé republice čtyřikrát tolik, co dnes. Horničtí učňové toto panu prezidentovi slíbili, ač věděli, že je to velký závazek, který na sebe vzali. Dnes již ale mohou hrdě prohlásit, že svůj závazek splnili. A proto také pan prezident přijme dne 9. července 1950 všechny tyto učně opět v Lánech a to i ty, kteří se letos přihlásili do hornictví.

To nebyla náhoda, že prezident republiky Kl. Gottwald pozval hornické učně na Lánský zámek. Pan prezident tím vyjádřil naší demokracii, že jsme všichni rovnocennými lidmi, a že jen horničtí učňové mohou povznést hornický stav a stát se takto dobrými členy naší nové společnosti.

Proto také byly utvořeny při ONV okresní výbory Lánské akce, do kterých jsou zapojeny všechny složky. A úkolem těchto OVLA je právě pomoci hornickým učňům získati tento 4—násobný počet chlapců do hornictví. Nebyla to práce snadná. Bylo třeba přesvědčit především rodiče, že hornictví už není tak těžkým řemeslem, že není také nebezpečným povoláním a že v letech, v lomech ba i v kovoprůmyslu máme více neštěstí než v dolech. Bylo nutno rodičům vysvětliti, že hornictví je jedno z nejednostnějších povolání, že práce v dolech je nejvíce ctěna a odměňována, že horníci mají nejlepší sociální pojištění, nejdelší dovolené, že jim je dávana přednost při zásobování a zvláštní péče že je věnována výkvětu naší mládeže, a to hornickým učňům.

Je nutno se zmíniti zde o mzdových a pracovních podmínkách v hornictví. Pracovní doba mladistvých do

18 let, pracujících pod zemí se zkracuje na 40 hod. týdně, platí se jim však plná nezkrácená mzda za plnou pracovní dobu. Do pracovní doby se započítává rovněž doba sjezdu a výjezdu. Učňové dostávají vychovavací příspěvek, který není mzdou za vykonanou práci, nýbrž příspěvkem závodu rodičům učně na jeho osázení, stravování atp. V našem severočeském revíru činí:

V prvním roce učení při nástupu po dokonaném		
14 roce	15 roce	16 roce
Základní výchovné		
1.200 Kčs	1.260 Kčs	1.320 Kčs
25% hornický příplatek		
300 Kčs	315 Kčs	330 Kčs
Celkové výchovné činí		
1.500 Kčs	1.575 Kčs	1.650 Kčs

Z toho je učňům sráženo soc. pojištění, příspěvek ROH a stravné, které činí denně 27 Kčs. Učeň dostane dvakrát za měsíc kapesné po 50 Kčs a starší po 100 Kčs na drobné potřeby a zbytek ukládá vedoucí učňovského domova na spořitelni knížku. Požaduje-li učeň peníze, musí k tomu doložit schválení rodičů. Ostatní peníze vyplati se učni v den, kdy je vyučen. Vychovavací příspěvek je pro hornické učně stanoven tedy v takové výši, jako v žádném jiném povolání. Jeho účel jest však se strany učňů i rodičů mnohdy špatně chápán, neboť ministerstvo práce a soc. péče při určování tohoto vysokého vychovavacího příspěvku nemělo naprosto v úmyslu, aby tento sloužil k finančnímu vydržování rodičů, nýbrž pouze jako příspěvek, aby rodiče mohli svého syna po dobu učení všim potřebným řádně vybavit.

V důsledku Lánské akce přislíbilo MP a SP na jednoho učně podporu v částce 4.000 Kčs. Za tento obnos bude pro každého zakoupeno 1 pár vycházkových bot, 1 vycházkový stejnokroj, 2 košile, 1 noční košile, dvojce trenýrky, 2 páry ponožek, 1 svetr, 1 tepláky a 1 kravata. Stejnokroj je jednotný s otevřeným límcem, opatřen distinkcemi. Mimo těchto akcí jsou závodní radou opatřovány různé části výstroje, jakožto mimořádné přiděly bez bodů neb s velkou slevou bodovou neb peněžní. Hornický učeň mimo normální potravinové lístky pro pracující dostane:

1. přidavkový lístek T4,
 2. mimořádný hornický přiděl, který obsahuje:
 - 1,70 kg syrového sádla,
 - 1,10 kg masa
 - 0,50 kg cukru,
 - 0,50 kg umělého tuku,
 - 0,50 kg sýra
 - 0,25 kg marmelády,
- lístek na ½ litru mléka denně, dále pak mladší 18 let dostanou ještě 0,40 kg cukru,

3. zvláštní hornický přiděl pro pracující na povrchu, t. j.:
 - 0,50 kg syrového sádla,
 - 0,80 kg masa,
 - 0,25 kg sýra,
 - 0,25 kg marmelády a 2 vejce.

Z tohoto vidíme, že kdo vstoupí do hornického povolání je za svou práci nejen řádně odměněn, ale je o něho postaráno dobře i po stránce stravovací. Rodiče tedy během učební doby, která trvá dva roky, nemusí na chlapce ani dopláceti, ba naopak, chlapec má možnost si zde ušetřiti ještě kolem 700 Kčs měsíčně i z tohoto vychovavacího příspěvku. U jiných mesel činí vychovavací příspěvek 390 Kčs měsíčně.

Hornický učeň musí znáti všechno řemesla. Musí znáti práce tesařské, zámečnické, kovářské, soustružnické a elektrotechnické. Dílny SHD jsou moderně zařízeny. Všeobecného vzdělání se dostane chlapci ve škole, kterou navštěvuje 2krát v týdnu. Po dvouleté učební době nadání chlapci mohou vstoupiti do dvouleté hornické školy a státi se takto důlními dozorcí. Bude-li dobře prospívat, může vstoupiti dále do hornické školy vyšší a státi se takto důlním měřičem aneb se státi učitelem na hornické škole. Nadaným absolventům se umožní studium na vysoké škole báňské, aby se tak z nich stali báňští inženýři. A toto všechno nestojí ani chlapec ani rodiče ani koruny. Celé toto školení děje se na náklad národního podniku čs. dolů. Je k tomu potřeb jen nadání a především dobrá vůle.

Po návštěvě u pana presidenta v Lánech rozjeli se horničtí učňové společně se svými mistry haviří po středních školách, aby informovali chlapce i rodiče o všech těchto věcech, a aby takto schopné chlapce získali do hornictví. Přesvědčovali své kamarády na školách o významu hornictví pro budování socialismu, o křáse a výhodách hornického řemesla. Naši chlapci v hornictví nevidí jen pouhou dřinu, horničtí učňové se stali avantgardou nového socialistického člověka, kteří chtějí pomáhat v budování lepší lidské společnosti. Dnes můžeme již říci, že slib, který chlapec panu prezidentovi dal v Lánech, že do roka a do dne rozmnoží armádu hornických učňů o čtyřnásobek, splnil. Chlapci získali našemu hornictví nové odborné kádry horníků. Naši chlapci na školách pochopili, že uhlí je krví pětiletky, že rozvoj socialistické výroby je závislý jedně na zvýšené těžbě uhlí.

Máme dnes střední školy, kde všichni vystupující chlapci se hlásí do hornictví. Nedivíme se tomu. Chlapci vidí jaká jest dnes péče o hornický dorost a jak bídné byly životní podmínky učňů a horníků vůbec, když doly byly v rukou kapitalistů. Zajedte se dnes

Vlast. Beneš

podívat na učňovské domovy na našich horách. Není možné si přátí lepšího a krásnějšího prostředí, než s jakým se tam setkáte.

Ve dnech 7.—9. července t. r. budou mít opět naši chlapci velký svátek. 7. a 9. července budou všichni chlapci hosty ministerstva práce a soc. péče a ústředního ředitelství Čs. dolů v Praze. Dále pak 9. července budou hosty pana presidenta v Lánech. Pan president dostal tak slibu, který dal chlapcům před rokem.

Každý chlapec půjde ještě před nástupem, který bude společný 1. srpna na měsíční bezplatnou rekreaci do našich zotavoven. Ze žateckého okresu, který jest okresem čistě zemědělským, chmelařským a řepařským, kde 20% žáků zůstává u rodičů v zemědělství, nastoupí po prázdninách do nově vybudovaných učňovských domovů 40 chlapců. Z řad volyňských chlapců se na Žatecku hlásí rovněž několik do hornictví. Dva nastoupili již loni jako horničtí učňové a to Tomášek Antonín z Vrbky u Žatce a Krouza Josef. Další nastoupí letos. Jsou to: Jirásek Rostislav z Bezděkova, Šulitka Karel z Velichova, Závěský Bohumil z Vyškova.

Podívejte se, co nám píše mladý Jirásek, proč se rozhodl jít na horníka: „Je mi patnáct let. Tatínek je zemědělcem a následkem války, jelikož

byl vojákem v čs. zahraniční armádě, byl raněn a přišel o pravou ruku. Máme menší hospodářství v Bezděkově u Žatce. Letos dokončím školu a jako všichni chlapci, začal jsem vážně přemýšlet o svém příštím povolání. Bylo to dosti těžké. Když byl u nás ve škole poradce pro volbu povolání a vyplňovali jsme poradenské dotazníky, napsal jsem si, že budu zemědělcem. Pak ale asi v říjnu 1949 přišli k nám na školu horničtí učňové se svým mistrem havířem a vyprávěli nám o své práci. Když se nás pak tázal havířský mistr, kdo z nás má zájem o hornictví, kdo by se chtěl tomuto řemeslu vyučit, nepřihlásil jsem se.

Na Volyni doly nebyly. Byla to pro mne úplně nová věc. Když však později jsem slyšel v rozhlasu besedy s hornickými učiteli, když jsem viděl, že v hornictví jest dosud mnoho starých havířů, kteří by rádi šli již na odpočinek, ale čekají na mladý dorost, až je vymění, když jsem si uvědomil, jaký význam má uhlí pro náš průmysl a že by mi maminka ani oběd neuvařila, kdyby neměla uhlí, řekl jsem si: půjdu na horníka! Báť jsem se ale toto říci rodičům, neboť jsem věděl, že tatínek mne potřebuje doma, a že by chtěl, abych ho již v této práci zastoupil. Svůj plán jsem sdělil poradci a ten již tatínkovi vše

vysvětlil. Tatínek s mým přáním souhlasil a já se již nesmírně těším jak pojedeme do Prahy a budeme hosty pana presidenta v Lánech. Byla mi již vzata míra na oblek, byl jsem prohlédnut odborným lékařem od SHD a zúčastnil jsem se hornického festivalu v Ústí n. L. a 22. června se pojedeme podívat do hornického učňovského domova a budeme fárati do dolu, abychom viděli předem tuto práci.

Nejvíce se však těším na návštěvu v Lánech, až budu vidětí pana presidenta, a možná, že s ním budu moci i hovořit.

Vy, kteří jste se nerozhodli ještě o svém povolání, vy, kteří dosud ještě váháte aneb jste si vybrali povolání jiná, rozhodněte se ještě na horníka. Přihlaste se rychle v poradně pro volbu povolání při ONV, abyste se mohli zúčastnit zájezdu do Prahy a do Lán.

Zdař Bůh!

Jirásek.

Tak píše o hornictví chlapci, kteří dne 1. 8. 1950 nastoupí jako horničtí učňové a kteří se na svoji práci již nesmírně těší. A že se tam chlapci mají dobře a jsou velice spokojeni, uvidíte příště v dopise od chlapce, který v roce 1949 vychodil 4 třídy střední školy a nastoupil jako hornický učeň.

Jednorozční výběrové rolnické školy

Prvým předpokladem k šťastnějšímu a spravedlivějšímu životu našeho venkova je výchova nových zemědělských kádrů, které svým odborným vzděláním i politickým uvědoměním budou zárukou zdárné přestavby naší vesnice a tím i odstranění rozdílu mezi městem a venkovem. Proto byly počátkem školního roku 1949/50 reorganizovány naše rolnické školy. Dnes poskytují jednoleté rolnické školy odborné vzdělání pro zemědělskou výrobu všem bez rozdílu a vychovávají odborné i politicky zdatné příští vedoucí pracovních kádrů ve všech odvětvích rolnické výroby. Jsou proto různě specialisovány a jejich zařazení odpovídá potřebám příslušné zemědělské oblasti.

Reorganizace a nové poslání rolnických škol není však ještě dobře známa našim zemědělcům ani dělníkům a tím méně dorostu. Dívky a chlapci, kteří se chtějí odborně připravit na své příští povolání na výběrové rolnické škole, musí mít nejdříve 10 měsíční praxi v zemědělské výrobě. Během praxe navštěvují povinně základní odbornou školu rolnickou, do níž je přihlášil zaměstnavatel. Čs. státní statky, jakož i statky zemědělských škol umožňují výcvik i uchazečům z nezemědělských rodin. Po 10měsíční praxi se mohou hlásit do výběrové jednorozční rolnické školy. Kro praxi

má, může se přihlásit ke studiu již pro příští školní rok 1950/51. Zájemci si vyžádají u ředitelství školy, na níž se chtějí dále vzdělávat, tiskopis přihlášky, kterou vyplní a odevzdají místnímu JZD. Není-li v místě zřízeno, tedy místnímu akčnímu výboru Národní fronty. Informace o sídlech škol podá zájemcům každá zemědělská škola. Při všech jednorozčních výběrových rolnických školách jsou zřízeny moderně vybavené internáty. Poplatek za ubytování a stravování činí měsíčně asi 600 Kčs. Potřebným žákům bude poskytnuta podpora, v některých případech až ve výši celoročního internátního poplatku. Internáty vedou pedagogičtí odborníci, kteří se starají o výchovu i dozor svých svěřenců. Každá škola má dobře zařízený statek.

Absolventi rolnických škol, kteří chtějí dále studovat, mohou se hlásit do II. ročníků, které jsou zřizovány při některých jednoletých rolnických školách pro užší specialisaci, na př. v chovatelství, ve vinařství, v chmelařství, v drubežnictví, ovocnictví a zelinářství. Absolventi, kteří studují s vyznamenáním, mohou se ucházet o přijetí do II. ročníku čtyřleté vyšší rolnické školy, která končí závěrečnou zkouškou

Hledáme: Hledá se Alexandr Syrovátka, nar. 23. listopadu 1912 v obci Budky Hubinské, okres Sienkiewičovka. Jmenovaný byl mobilisován do polské armády v r. 1939 a dostal se pak do Francie, kde se pravděpodobně zúčastnil boje proti fašistickým okupantům. Jakékoliv zprávy o hledaném podejte na adresu: Marie Syrovátková, Stará obec č. 475, p. Pochořelice.

Hledáme: Prosím krajanů o sdělení místa pobytu Jiřího Kašpara z Dubna na Volyni na adresu Marie Bílková, Rochlov čp. 44, p. Nýřany.

Prijme se starší pán jako hlídač za měsíční plat 4.000 Kčs a jeho manželka, která by pracovala jako uklízečka. Byt, světlo a otop zdarma. K doptání na Svazu Čechů z Volyně, Žatec, Volyňských Čechů 44.

Oznamujeme krajanům, že máme na skladě ještě několik vázaných ročníků Věrné stráže (rok 1946-47, 1948, 1949). Každá kniha o ceně 170,— Kčs. Zájemci hlase se na adresu redakce a administrace.

Velký úspěch volyňské studující mládeže

Závěrečné zkoušky na žateckém gymnasiu prokázaly, že naše mládež dělá čest jménu vol. Čechů

Ve dnech 3.—6. června 1950 konaly se na žateckém gymnasiu závěrečné zkoušky 20 našich studentů. Jsou to Josef Šebek, Richard Mruvčinský, Rostislav Zumr, Bohumila Ivanovová, Vladimír Piskáček, Věra Kalvachová, Jiří Lajtkep, Marie Tomášová, Jiří Somol, Zdena Klabanová, Jaroslav Škorpil, Antonín Ryzák, Jiřina Krauzová, Boris Činka, Libuše Přišovská, Evžen Rektor (prospěl s vyznamenáním), Marie Vizková, Josef Rektor, Rája Drvotová, Drahomír Petříček. Kromě těchto vykonali závěrečné zkoušky na žateckém gymnasiu jako privatisté Helena Kholová a Václav Židlický, který prospěl s vyznamenáním.

Po reemigraci v r. 1947 byly na žateckém gymnasiu, které se stalo domovem volyňských studentů, vytvořeny z přicházejících žáků dvě samostatné třídy. První z nich maturovala v r. 1948 a letos vykonali závěrečné zkoušky poslední naši studenti, kteří tvořili samostatný třídní celek.

Pobyt v cizině, byť i vlnitý a pohostinný, zanechal v nás všech své stopy. Kraj, v němž jsme žili, štědře otvíral dlaň přírody a hojnou měrou odměňoval každou námahu a každé úsilí. Bylo nutno ale vynaložit hodně práce, aby se takovým stal. Bylo zapotřebí podstoupit tvrdý boj s panenskou přírodou, který si vyžádal velké vypětí sil našich předků. A toto pracovní úsilí se přenášelo s generace na generaci a stalo se vlastností volyňských Čechů. Zdědila ho i nejmladší generace, které bylo dopřáno vrátit

se do staré vlasti. Tuto generaci zastupují i naši studenti.

Vyrůstali v období dalekosáhlých společenských přeměn a velkých bojů. Již v útlém mládí do jejich života zasahuje druhá světová válka, která se na Volyni zvláště krutě projevila. Časté střídání vlád způsobilo chaos ve školství. Učilo se v mnoha jazycích, takže sotva žák začal chápat jednu mluvu, přišla změna a bylo nutno začít zase od začátku. V mnoha místech pak byly školy úplně uzavřeny, zejména v době partyzánských bojů s t. zv. banderovci. V takovém prostředí vyrůstala naše mládež a je zcela logické, že tím trpěla.

Nedostatky, které se v důsledku toho projevily, byly mnohem zřetelnější po návratu do vlasti. Naši žáci byli postaveni po bok místním studentům, kteří byli ve školním vzdělání dále. Ale to je neodradilo. Za-

vydatné podpory a pochopení profesorského sboru pustili se do práce. A výsledek se dostavil. Nevyrstali a ničeho; byl vydobyt prací celého třídního kolektivu.

S tohoto hlediska hodnotila závěrečné zkoušky našich studentů maturitní komise. O tom z čeho vycházeli členové mat. komise, mluví se na jiném místě. Chtěl bych jen zdůraznit to, co už bylo řečeno o maturantech z r. 1948: postoj k práci. Víc než naše komentáře mluví slova členů mat. komise. Zástupce KAVNF Ing. Kovář na otázku co soudí o našich studentech odpověděl: „Jsou to zcela jiní lidé, řekl bych třídně uvědomělejší. Jejich charakteristickým rysem je pracovitost a poctivost v práci. Nevyskytly se žádné snahy podvádět. Mají bohaté životní zkušenosti a je vidět, že každou práci — ať v praktickém životě, či v dalším studiu — budou

brát opravdu vážně a konat s největší opravdovostí a poctivostí.“ Předseda maturitní komise prof. Ulrich na námitku, že mají určité nedostatky, odpověděl: „Mají nedostatky, ale ty vyrovnávají daleko větší přednosti. Prošli tvrdým životem a to se odráží na jejich práci. A správný postoj k práci dává oprávněné předpoklady pro to, aby veškeré nedostatky zmizely.“

Všechny projevy mluví tedy ve prospěch volyňských studentů. Mluví všem srozumitelně: poctivost a pracovitost jsou základními předpoklady úspěšného dojití cíle.

Je naším přáním, přáním všech volyňských Čechů, kteří s hrdostí pohlížejí na náš mladý výkvět, přáním vašich otců a matek, kteří se upřímně těší z vašeho úspěchu, aby po celý život vás tyto vlastnosti provázely, abyste byli pamětlivi slov vašich učitelů, nabádajících vás, abyste šli do života přímo a nezálužně a vždy pracovali ke cti jména našeho, pro blaho národa a vlasti. Přejeme vám všem hojnost úspěchů v další vaší práci a jsme přesvědčeni, že se stanete řádnými a spolehlivými občany našeho státu a spolubudovateli nového společenského řádu — socialismu.

—ck—

Profesoři o našich maturantech

Při příležitosti závěrečných zkoušek našich studentů požádali jsme ředitele gymnasia v Zatci prof. Ladislava Jebavého o rozhovor. Ochotně — ačkoliv je plně zaneprázdněn — nám vyhověl. Ředitel Jebavý již od příchodu na gymnasium chápal zvláštní postavení naší studující mládeže a byl vždy mezi těmi, kdož jí podávali pomocnou ruku. O jeho postoji k volyňským žákům mluví nejlépe jeho odpovědi na naše otázky:

1. Jaký dojem ve Vás vzbudilo první setkání s volyňskými studenty?

„Mám odůvodněnou obavu, že se pláte proto, abyste to mohl uveřejnit a očekáváte, že budu jen chválit. Řeknu Vám to upřímně a vyberte si ze všeho jen podstatné. Loni na začátku školního roku jsem měl být třídním volyňských žáků, ale po domluvě s ředitelem Svobodou a s prof. Vomáčkou jsme se dohodli, že zůstane třídním on a bylo to rozumné. Znal své žáky a rozuměl jim lépe; byl jedním z nich, byl jim polovičním otcem. Dojem z prvního setkání byl celkem normální, jen jedna věc byla pozoruhodná — bezvadná kázeň ve třídě. Trochu zklamání přišlo později. V čem? V jejich školních vědomostech. Byly poněkud slabší než u našich žáků. Ale později, když jsem se dovídal postupně o tom, co všechno prožili, jaké překážky museli překonávat, mnozí z nich bez rodičů, či bez otce nebo matky, díval jsem se už jinak na „septimu C“. (Okamžik - te-

lefon. Oktáva B na brigádu? Že byli nejlepší ze všech brigádníků, které jsme poslali? O této třídě to neslyším po prvé. Ti chodili vždycky bez dozoru, ale už je nemůžeme poslat. Jsou po maturitě. A na prázdniny se přihlásili buď na Stavbu mládeže nebo budou jinak pracovat i ten zbytek měsíce do konce školního roku a věřte, že by si rádi oddechli. Škoda). — Abych to dopověděl: ti chlapi i dívky mají něco, čeho bychom potřebovali my všichni ve větší míře — smysl pro kolektiv, poctivost v práci, vytrvalost. Oni našli instinktivně, kde je teď třeba nejvíc pomoci, a pomohli. Potřebujeme dobrých učitelů pro národní školy, přihlásili se; někteří jdou na vysokou školu a všichni mají tu nejlepší vůli prospět svými silami celku.“

2. Jak jste s nimi nyní spokojen? Měli jistě velké nedostatky, mohli byste nám říci, jak se snažili je vyvážit?

„Nedostatky; nu bylo-li někde o málo — opravdu jen o málo — slabší to školní vědění, pak mohu říci, že to lze vždycky dohonit, když dáme někomu dost času. Ale věřím, že vysoko nad ním stojí charakter člověka, jeho třídní uvědomění, poměr k práci, k lidu, k našemu státu. Je tak snadné to předstírat, ale každého poznáme víc podle činů, nežli podle slov, a když už se ptáte, jak se snažili vyvážit své nedostatky, podívejte se: na příklad Ryzák — půl roku reumatismus a jaký! Byl v lékařském ošetřování a nejen že dohonil látku za půl roku, ještě si zlepšil známky! J. Rektor — ta nešťastná noha, nemocen — všechno dohonil a málo chybělo, aby měl vyznamenání; nu dostal ho bratr, Tomášová — do vyznamenání chybělo jen trochu víc latiny; jen jeden stupínek. A podobně bych to mohl říci i o ostatních.“

3. Profesorský sbor jistě přihlížel k jejich specifickému postavení a pokud jsem mluvil se studenty, dovedli to ocenit; mohli byste nám říci, jak na druhé straně byl s nimi spokojen profesorský sbor?

„Profesorský sbor jistě vzal v úvahu jejich předchozí ztížené studijní podmínky, ale i tak požadoval od nich přiměřené vědomosti. Obstáli dobře. Po celou dobu svých studií byli ukázněným celkem, na jejich chování nebylo nejmenší stížnosti. Plnili přesně a dochvilně i jiné povinnosti: měli nejlepší sběr, nejlepší školní docházku, včas vykonali uložené práce i úkoly, ale o tom Vám může říci více jejich třídní.“

4. Co byste jim řekl všeobecně do života a jak hodnotíte jejich závěrečné zkoušky?

Prof. Ladislav Jebavý
ředitel gymnasia v Zatci

„To jsou dvě otázky a vezmu dříve tu druhou — závěrečné zkoušky. Přišli všichni v modrých svazákových kšilích, trochu s obavou, ale plni dobré vůle ukázat, co jim škola dala. Předsedu maturitní komise uvítal ten, který před čtyřmi lety neuměl česky, a teď — víte jak mluvil: jen na přízvuku snad to bylo někde znát, ale tady promluvil krásně srdce; za ně všechny, a to bylo to nejcenější. Hodnotit jejich závěrečné zkoušky? Byla to upřímná touha každého ukázat nejlepší snahu prospět svými schopnostmi i vědomostmi jednou všem, celému národu. Posudky maturitní komise jsou toho nejlepším dokladem. A věru, byly kladeny značné požadavky na naše studenty. Tady nepadaly pochvaly za málo práce nebo zadarmo. Nové předpisy byly dosti přísné. Nezklamali. A zvláště byla oceněna jejich vysoká pracovní morálka, ať už v práci duševní nebo i tělesné na brigádách, právě tak jako jejich uvědomění.“

Do života jim přejeme jistě všichni to nejlepší. Jejich důvěra v sebe, v nás, ve všechny lidi, do srdce na dlani — to je hodně cenná věc. Vůbec si myslím a myslíme a hodnotíme všichni, že důvěra v sebe, v lid, stát, vládu, v celou zemi je dnes pro budování nového života to nejpodstatnější. Kéž by ji nikdy neztratili!

Mnoho zdaru přejeme dívkám a chlapcům z Volyně — dnes už dávno našim.“

*

A nakonec děkujeme panu řediteli za laskavost, s níž nám vyšel vstříc a dovolujeme si jménem letošních maturantů přát mu hodně úspěchů a zdaru v jeho práci.

Prof. Zachariáš Vomáčka
třídní „volyňské“ IV. B

Prof. Zachariáš Vomáčka je volyňský Čech. Je samozřejmé, že Inul krajanskou láskou k našim studentům a ujal se jich proto jako třídní profesor. Byl však pro ně mnohem víc: stal se jim rádcem, přítelem a možno říci jejich mluvčím. Bylo-li třeba něco vysvětlit, postavit se za něho — byl to prof. Vomáčka, který vždy stál na jejich straně. O tom jak spolupracoval s našimi studenty, jak společně překonávali nesnáze a těšili se z dosažených úspěchů nám slíbil se z dosazených úspěchů nám slíbil napsat článek a něco také řekl v odpovědích na naše otázky, které jsme mu položili v rozhovoru u příležitosti závěrečných zkoušek:

1. Mohl byste nám říci něco o našich maturantech jako třídní profesor a krajan?

„Letošní třída IV. B (býv. oktáva) je poslední ratolestí volyňské mládeže, vystupující v celku jako samostatná třída. Třída čítá 20 interních žáků a žáků, mezi nimiž jsou 2 žáci středočeského původu. Mimo to s volyňskou třídou maturovala také naše krajan-ka ze Zdobunova 33 letá pí Helena Kholová, roz. Dzendzlová. Celá třída tvořila přesnou kolektivní jednotu, heslem, které bylo: jeden za všechny, všichni za jednoho. Třída byla velmi ukázněná a pracovitá, takže ty mezery, které se projevily na začátku gymnasijského studia ve vlasti v r. 1947-48 skoro úplně zmizely, díky velké práci, pracovitosti a houževnatosti žáků. Dva nevolyňští žáci během dvou let tak srostli s našimi, že tvořili s nimi neroztržitelný celek: naučili se takřka správně čísti a ještě lépe mys-

liti a psáti rusky; naši se zase učili od nich češtině, deskriptivě a potřebné terminologii.“

2. Jak se zapojili do práce mimo školu?

„Volyňští studenti plně pochopili, že nový socialistický řád je nutno vybudovat vlastní prací a plně se proto zapojili do budovatelského úsilí jako členové ČSM. Účastnili se všech školních i mimoškolních oslav a kulturních podniků, jako STM a olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů. Vytvořili vlastní třídní kulturní kolektiv, jehož členové se zúčastnili také oslav 5. výročí bitvy o Dukelský průsmyk. Svě velmi dobré znalosti ruštiny, polštiny a ukrajinštiny používali při veřejných vystoupeních, akademických a seznamovali tak širší veřejnost s obsahy děl slovanských autorů. Zúčastnili se také všech pracovních brigád a vzornou prací a ukázněným chováním a vystupováním získali si pověst nejlepších tříd zateckého gymnasia. Někteří jednotlivci odpracovali na brigádách více než 700 pracovních hodin.“

3. Jste spokojen se závěrečnými zkouškami?

„Se závěrečnými zkouškami jsem vcelku spokojen. Ačkoliv písemné práce z latiny a deskriptivní geometrie dopadly takřka vesměs nepříznivě, vykonal Rektor Evžen závěrečnou zkoušku s vyznamenáním. Ně kterým žákům chyběl do vyznamenání jen malý číselný rozdíl, který byl zaviněn jednak nepříznivými známkami z písemných prací, jednak neúplným pochopením některými členy zkušební komise těžkých poměrů, v jakých se volyňští studenti učili, jak v Polsku, SSSR, za německé okupace, po ní a dokonce i ve vlasti.“

4. Byl jste jim po celou dobu dobrým rádcem, řekněte jim, prosím, něco praktického do života.

„Odcházejícím do nového života bych přál, aby vždy vzpomínali na třídní kolektiv, na kolektivní práci, aby směle vstoupili do světa, majíce před sebou veliký cíl: blaho národa a vlasti. Jest přáním všech nás, aby svou práci a práci vybojovali opravdový mír a šířili vždy jen pravdu, jak v nauce, tak i ve veřejném životě, jsouce pamětlivi slov V. I. Lenina: „Учиться, учиться, учиться!“

*
Děkujeme prof. Vomáčkovi za poskytnutí rozhovoru a věříme, že studenti nezapomenou na léta společné práce a že lásku stejnou lásku budou spláceti

Předseda zkušební komise o vol. studentech

U příležitosti závěrečných zkoušek volyňských studentů na žateckém gymnasiu požádali jsme předsedu zkušební komise prof. Antonína Ulricha o článek. Ohotně nám vyhověl a my mu touto cestou srdečně děkujeme.

Ve dnech 3. až 6. června t. r. skládali závěrečnou zkoušku na žateckém gymnasiu studenti, kteří se vrátili do vlasti z Volyně v SSSR před třemi lety. Všichni prošli utrpením války, dvakrát se přes jejich domovy převalila fronta, prožili dlouhou fašistickou okupací. Mnozí z nich sami bojovali, byli zraněni, ztratili svoje rodiče a sourozence v bojích proti okupantům a v bojích za osvobození Československa po boku slavné Rudé armády. Toto všechno ztěžovalo ba znemožňovalo jejich studium, i když po osvobození Volyně Rudou armádou začali pravidelně navštěvovat školy, zapojili se do práce v slavném Pionýru a Komsomolu. Po návratu do vlasti začali navštěvovat naše gymnasium za vedení svého milovaného třídního Z. Vomáčky, který se s nimi také vrátil z Volyně a který dříve působil jako inspektor na sovětských školách. Ten se o ně všechny staral jako pravý otec, povzbuzoval je když umdlávali, pomáhal jim kde mohl a spojoval je do pracovního kolektivu, kde silnější pomáhal slabšímu, aby všichni svůj úkol, který si předsevzali, s úspěchem dokončili.

Toto vše se pak projevilo při závěrečných zkouškách. Celá třída vystoupila jako ukázněný a jednotný kolektiv, všichni jako členové Československého svazu mládeže v modrých košilích. Po počáteční třemě se zkoušky pěkně rozběhly. V jejich průběhu ukázali všichni značné politické uvědomění, znalosti základů marxismu-leninismu, vysokou pracovní morálku a kladný poměr k naší republice. Toto vše vysoko převážovalo menší nedostatky u některých studentů, které spočívaly v tom, že v některých předmětech nemohli zcela zvládnout množství látky a podrobnosti. Svoji pracovní morálku a uvědomění ukazovali i na různých brigádách, kde vždy vzorně pracovali a byli žádáni jako brigáda, která dovede uloženou práci vždy úspěšně zdolat. Na slavnostním zakončení závěrečných zkoušek si všichni slíbili, že svoji další práci věnují k tomu, aby pomohli budovat socialismus v naší vlasti, aby tím také posílili tábor pokroku a zasloužili se tak o vítězství míru v celém světě.

Přeji jim všem, aby tohoto úkolu se čestně zhostili, aby uvědoměle a neohroženě pracovali na vybudování socialismu.

A. U.

VOLYNSKY ZPRAVODAJ

Zprávy svazu

3 olympiada lidového umění a tvorby volyňských Čechů

Vyzýváme všechny soubory a jednotlivce, kteří se hodlají zúčastnit 3. olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů, aby nám neprodleně zaslali své přihlášky. Jde o to, aby byl získán přehled o celkovém počtu účastníků a celá akce aby mohla být včas a řádně připravena. Dodatečné změny v přihláškách jsou ovšem přípustny a bude k nim přihlášeno. Na přihláškách souborů uveďte vždy jména všech členů a vedoucího.

Odpovídáme na dotazy

Soubor „Moravan“ — zašlete ihned jmenný seznam vašich členů a jméno vedoucího. Uveďte rovněž, zda v pásmu, které připravujete, budou sborové zpěvy (jaké) a tance.

Krajanka M. S. — Králíky: Soutěžící v ručních pracích nemají žádné výlohy jako i ostatní soutěžící. Vše hradí Svaz Čechů z Volyně. Ruční práce je nutno zaslat do Žatce, kde soudcovská komise rozhodne o pořadí. Potom budou vystaveny na olympiádě.

J. V. — Mohelnice: Váš harmonikář může samozřejmě soutěžit i solově. Když se soubor MEZ přihlásí, bude s radostí přijat, ovšem je třeba dodržet podmínky 4 slovanských řečí. Odpovídáme rovněž dopisem.

V. D. — Suchdol n. O: Těší nás vaše účast v solových soutěžích. Nepochybujeme však, že i se souborem dosáhnete úspěchů. Žádaná báseň byla otištěna v čís. 5—6 roč. IV. Věrné strážce ze dne 11. února 1949. Zašlete ihned přihlášky.

*

Pražský zástupce Svazu Čechů z Volyně škpt. Kozák byl přijat v pondělí 5. června t. r. na předsednictvu vlády náměstkem předsedy vlády arm. gen. L. Svobodou a projednával otázku vyplácení záloh na úhradu pohledávek za majetky zanechané na Volyni.

Tiskový fond SČZV

Na svatbě Mařenky Šotolové s p. Emilem Doležalem v Úsově na podnět pp. Jana Zahradníčka a Antonína Bohatého byla provedena mezi přítomnými hosty sbírka, která vynesla Kčs 1.850,-. Přítomní hosté určili, aby ob-

nos byl odeslán prostřednictvím odbočky SČZV ve Šternberku ve prospěch tiskového fondu Věrné strážce. Rádi konstatujeme, že naši volyňští krajané využívají každé vhodné příležitosti k vyjádření vzájemné solidarity. Redakce a administrace co nejsrdečněji děkuje všem štědrým dárcům a novomanželům vyslovuje srdečné blahopřání.

Poradna svazu

Krajan B. R. z Krajkové nám píše:
„Jsem 47 let star, nemocen vleklou nemocí, která omezuje moji výdělečnou schopnost, nemajetný. Mám nárok na soc. důchod?“

Odpověď: Na sociální důchod máte nárok v tom případě, jestliže Vaše pracovní schopnost jest zmenšena nejméně o 50%. V kladném případě podejte si žádost prostřednictvím Okresní národní pojišťovny, kde bude také lékařskou prohlídkou stanoveno procento Vaší neschopnosti. Ve Vašem případě jest bezpodmínečně nutné, abyste byl soc. slabý a neměl děti, jejichž výdělek by stačil k zajištění i Vaší obživy.

Krajan V. Š. — Plinkout u Uničova píše:

„Sloužil jsem v polské armádě a zúčastnil jsem se bojů proti hitlerovskému Německu v r. 1939. Může mi být započtena tato voj. služba do presenční služby v ČSR?“

Odpověď: Podle zákona 255/46 Sb. do presenční služby může být započtena též služba ve spojenecké armádě (§ 1 odst. b). Doporučujeme, abyste se ucházel o započtení této voj. služby dle pokynů uveřejněných ve Věrné strážci č. 19 ze dne 28. IV. 1950 o službě v RA.

Krajan S. J. z Božanova píše:

„Přihlásil jsem svůj nárok na vrácení zaplacených pojistných premii v letech 1946-47 jen prostřednictvím Okresní národní pojišťovny. Nyní mi ONP odpověděla, že ministerstvo práce a soc. péče uznalo jen mé nároky na vrácení premie za pojištění úrazové. Pojištění požární, krupobitní a proti pádu dobytka měl jsem si přihlásit prostřednictvím té pojišťovny, kde jsem premie platil. Co mám dělat, aby mi byly vráceny premie zaplacené na pojištění, které jsem špatně přihlásil?“

Odpověď: Podejte si urychleně žádost o vrácení těchto částek Česko-

slovenské pojišťovně, n. p., v příslušné okresní kanceláři. Po přezkoušení Vašich nároků pojišťovna navrhne ministerstvu schválení dodatečného proplacení Vašich nároků. Žádost — přihlášku si podejte podle vzoru uveřejněného ve Věrné strážci č. 36 ze dne 26. 9. 1949.

Člen naší redakce Václav Židlický absolvoval 3. června t. r. s vyznamenáním závěrečnou zkoušku na žateckém gymnasiu jako externista.

Srdečně mu k jeho velkému úspěchu blahopřejeme a jsme přesvědčeni, že mu bude pobídkou a vzpruhou k úspěchům dalším v práci ve prospěch celku.

V čísle 14 z 24. března 1950 bylo uveřejněno v rubrice „Vzpomínáme“ foto Emilie Hamáčkové, nar. 7. 4. 1930 v Terešově a Anny Cinegrové, zesnu- lé 7. února 1950. Prosíme krajaný, kteří nám tato foto zaslali, aby nám ihned sdělili své adresy.

Historická komise Svazu Čechů z Volyně doporučuje, aby bylo pokračováno v popisování českých osad na Volyni v našem zájmovém časopise a obrací se s výzvou na ty krajaný, kteří by mohli jednotlivé popisy připravit. Podle názoru této komise (který má sloužit jako podnět a nevy- lučuje ovšem jiné možnosti) by se měli ujmout úkolu popsání některých níže uvedených osad a to v nejbližší době tito krajané:

Jiří Rébl — Malovaná
kr. Křivka — Straklov
kr. Nágel — Bludov
kr. Hlaváček — Ulbárov
kr. Kazda — Novokrajev
kr. Tomášová — Kvasilov
kr. Baloun (učit.) — Hlinsk
kr. Marusin — Zdolbunov
kr. Kašpar (učit.) — Huleč Česká
kr. Vokráčka — Teremno
kr. Šebesta — Lipiny, Josefín
kr. Masopust (učit.) — Lutharda
kr. Louda, Kunášek — Libánovka
kr. Polívka Vl. — Leduchovka
kr. Svítek Vlad. — Podhájce
u Dubna
kr. Krbec — Hrušvice

kr. Toman — Kupičov
 kr. Doležal, Křivka, Šimůnek -
 Moldava
 kr. Ficek — Sedmiduby
 kr. Bezerovská — Dlouhé Pole
 kr. Solar — Mirohošť
 kr. Prajzler, Andrš — Luck
 kr. Zomer — Volkov
 kr. Honzátková — Ozerany
 kr. Balada — Mstěšín
 kr. Liška (učit.) — Kněhynky
 kr. Širc — Dorohostaj
 kr. Boček Ant. — Bocánovka
 kr. Šil — Krošna Česká
 kr. Němec — Krasilno
 kr. Čech Josef — Kneruty
 kr. Půlpytel — Nový Račín
 kr. Ivaňuch — Stromovka
 kr. Mojdl — Chomout
 kr. Vokráčka - Krupa - Hranice
 kr. Štěpánková — Stromovka
 kr. Šulženko — Vrba - Sofievka
 kr. Rébl Jos. a Oldřich — Li-
 piány
 kr. Malák — Miluše u Lucka
 kr. Kremzer, Styblík — Hušče
 kr. Rébl — Kopče

Nejlepším řešením tohoto důležité-
 ho úkolu — popisu českých osad na
 Volyni by byla spolupráce všech je-
 jich bývalých občanů. Tak by byly
 tyto popisy jistě objektivní a vyčerpá-
 vací. Vzhledem k tomu, že budou
 do jisté míry sloužit jako základ k po-
 drobnému zpracování dějin vol. Če-
 chů, je třeba věnovat jim zvláštní
 pozornost.

Pro některé obce nebyly dosud na-
 vrženy kronikáři. Neznamená to o-
 všem, že by neměly být popisovány.
 Přenechává se zatím tato věc iniciati-
 vě býv. obyvatelů těchto krajských
 osad.

Různé zprávy

Památník padlým z Novin Českých:

Na postavení památníku padlým hr-
 dinům z Novin Českých přispěli další
 občané: Kučera Alexandr, Žatec 1500
 Kčs, Podpěra Alois, Denetice 2000
 Kčs. Na svatbě sl. Alenky Milerové
 z Tvršic s p. Markem Ladislavem z
 Hradce Králové, na posvatební úzce
 rodinné hostině bylo vybráno na po-
 stavení pomníku padlým z Novin
 Českých 1600 Kčs. Z této částky kr.
 Kalík Josef, Liberec, věnoval sám
 500 Kčs. Všem dárcům srdečné díky
 a novomanželům přejeme vše nejlep-
 ší na nové cestě jejich životem. L.

Prosíme všechny, kdož znali Sta-
 nislava Křepelu, nar. ve Stromovce
 na Volyni, který padl roku 1944, aby
 vzpomněli s námi jeho šlechetného
 srdce a duše.

**Matka, sestry, bratři, švagrové a
 švagři.**

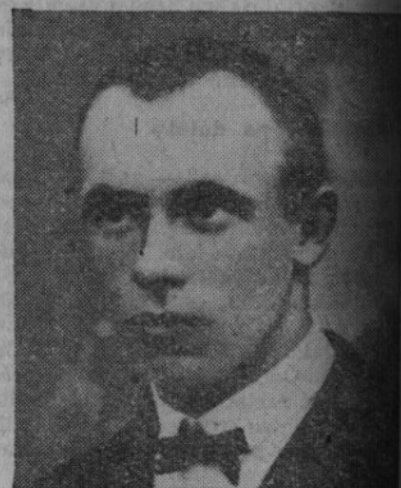
S bolestí v srdcích a se slzami v
 očích vzpomínáme našeho drahého
 a milovaného syna, bratra, švakra a
 strýčka **Alexandra Menšíka**, nar. 14.
 12. 1913 v Plosce na Volyni. Padl
 9. 9. 1944 v těžkých bojích u Dukly.
 Drahý Sášo, odešel jsi, ale světlo tvé
 památky stále žije. Kdož jste znali
 jeho zlaté srdce a dobrou povahu,
 vzpomeňte s námi. Nechť je ti země
 česká lehkou a spánek v ní sladký!

**Truchlíci rodiče, sestry s rodinami
 a příbuzní.**

V malé dědině Ostrov na Volyni
 žila rodina Iránkových. Po útrapách
 a námaze dosáhla konečně lepšího
 života. Pak přišla II. svět. válka. Syn
 Antonín narukoval do polské armá-
 dy. Sloužil v Lucku u 24. pluku. Pak
 odešel na frontu. Napsal jeden dopis
 a víc už nepsal. Spolu s ním se sta-
 nezvěstným jeho švagr Filip Minduk.
 Jim oběma patří dnes naše vzpomín-
 ky. Ustaraná matka prosí zároveň ka-
 marády, kteří by o jejich smrti něco
 věděli, aby to sdělili na adresu: Al-
 žběta Minduková, Damnice, p. Jiřice
 V. Egert.

Dne 24. června 1950 bude tomu 6
 let, co zemřel pod násilnou rukou ně-
 meckých vrahů náš drahý a nez-
 pomenutelný syn **Ladislav Šulc** z Vol-
 kova. Zemřel v mladém věku, ani
 užil radosti mládí a tím jest naša
 bolest nezahojitelnější. Prosíme všech-
 ny, kdož jej znali, o vzpomínku s
 námi.

Rodiče a sestry

S bolestí v srdcích a se slzami v
 očích vzpomínáme našeho drahého
 a milovaného manžela, tatínka, syna,
 bratra, švakra a strýčka **Václava Bil-
 ka**, nar. 17. 5. 1907 ve Straklově Če-
 kém na Volyni. Zemřel po krátkém
 pobytu v oblíbené vlasti dne 6. 6.
 1947 v Žalhosticích, okres Litoměřice.
 Drahý otče, nechť je ti země česká
 lehkou a spánek v ní sladký!

**Truchlíci manželka, syn Jiří, rodiče,
 bratři s rodinami, sestry s rodinami
 a příbuzní.**

S bolestí v srdcích vzpomínáme, že
 28. ledna t. r. zemřel po dlouhé ne-
 moci náš drahý **Karel Rampas**, nar.
 1875 v Hrušvici na Volyni. Svůj věč-
 ný sen spí na hřbitově ve Frýdlantu
 v Čechách. Dejž mu Bůh lehké odpo-
 činutí!

Sestry, manželka a děti